

1

Overall was bloed.

En niet alleen doordat het de ogen van de man bedekte en hij alles door een rode filter zag. Het was net zo waar dat een groot deel van het bloed uit zijn lichaam door zijn kleding heen was gedrongen, rond was gespat en zich had verspreid in de binnenkant van zijn truck, en zich verzameld had op de zwarte rubberen vloermatten.

De hoeveelheid bloed in een menselijk lichaam hangt tot op zekere hoogte af van hoe groot het lichaam is. Hoe groter iemand is, hoe meer bloed hij heeft. De man in de truck was groter dan de meeste mensen, en zal met gemak de honderd kilo hebben aangetikt. Niet extreem lang, maar met stevige schouders, borst en armen.

Dat betekende minstens vijfenhalve liter van het kostbare goedje.

En nu stroomde dat allemaal vrijuit uit meerdere bronnen.

Er waren minstens drie schotwonden: een in de buik, een in de borst en een in het been. Er liep een diepe snee over de hoofdhuid, waardoor het bloed vrij over het gezicht van de man stroomde.

Zijn handen waren glibberig van zijn eigen bloed. Hij

hield een hand op het stuur, de andere drukte tegen de meest ernstige van zijn wonden: het gat in zijn buik, veroorzaakt door een krachtige militaire kogel.

Er waren schuimende roze bellen uit zijn mond gekomen; hij had ze op de rug van zijn hand gezien toen hij zijn mond afveegde.

Een van zijn longen was waarschijnlijk verpulverd door een van de kogels. Hij wist dat. Immers, hij was soldaat en had vele veldslagen doorstaan waarbij hij gewonden verzorgde die uiteindelijk meestal overleden.

Hoewel de wond in zijn buik ernstig was, wist hij dat de wond in zijn been net zo erg kon zijn. Hij had de vloer van zijn truck gezien, een zee van rood die leek te worden gevoed door een zijriviertje dat uit zijn broekspijp stroomde.

Een slagader misschien. De beenslagader. Dat zou heel slecht nieuws zijn. Hij raakte er steeds meer van overtuigd dat alles uit de hand liep, terwijl een mist bezit nam van zijn hersenen.

Zijn missie bleef echter helder.

Dat was nu het enige wat telde.

De truck raasde over de weg, slingerde af en toe en corrigeerde dan weer te veel, de banden stuiterend van de berm terug naar het asfalt. De man reed op zijn geheugen en de kaart die hij eerder die dag had bekeken. Voordat alles fout ging.

Hij was er redelijk zeker van dat hij op de juiste weg zat. Dat moest wel. Er was nu geen weg terug meer. Zelfs als hij dacht dat hij verdwaald was, zou het onbegonnen werk zijn om een nieuwe route te zoeken. Zijn hersenen veranderden in pap en hij had moeite met ademen.

Meer roze bellen ontsnapten uit zijn mond.

Hij ging dood, dat wist hij.

Er was even een mogelijkheid geweest om naar een spoedeisende hulp te gaan. Hij had de borden naar het ziekenhuis langs de weg gezien en ernaar gestaard terwijl hij voorbijreed. Dat zou hem niet het leven redden, wist hij. Het zou een zekere dood betekenen. Ze zaten achter hem aan. En een ziekenhuiskamer vol getuigen zou hen niet tegenhouden. Hij was veiliger op zichzelf. Op de weg.

Als hij zijn bestemming kon bereiken, had hij misschien een kans.

Al het andere was geen optie.

Aan de kant van de weg stoppen om zijn wonden te verzorgen was ook geen oplossing.

Hij zou ter plekke worden vermoord.

En de mannen die hem achtervolgden zouden ervoor zorgen dat elk spoor van hem werd uitgewist.

De weg voor hem deinde in een golf van rood en zwart, golvend tussen de twee alsof het een helse sneeuwbol was in trillende handen. Hij verloor zijn grip op het stuur en de truck reed richting een greppel. Hij greep het stuur met beide handen en slaagde erin het voertuig weer op de weg te krijgen, maar hij voelde een nieuwe stroom warm bloed uit zijn buik sijpelen.

Hij werd nog lichter in het hoofd, zelfs duizelig.

Hoewel hij al lang geleden het concept van een God had opgegeven, bad hij nu dat zijn bestemming dichtbij was.

En toen, eindelijk, was die bestemming daar.

Het was het huis waar hij ooit eerder was geweest, lang geleden. Praktisch in een ander leven.

Gelegen aan de voet van een bergketen in de woestijn, als een vuurtoren die waakte over een verre oceaan van rotsen.

De man in de truck had moeite om het stuur te draaien, maar het lukte hem op de een of andere manier om de oprit met grind naar het adobe-huis in te slaan.

Toen hij eindelijk het stuur losliet en de truck langzaam tot stilstand kwam in een wolk van rood stof, beseftte hij dat hij uit het voertuig moest komen.

Het leek een niet te nemen hindernis.

Snelheid was alles.

Ze waren dichtbij, en waarschijnlijk de afstand al aan het verkleinen.

Hij kon onmogelijk de truck weer in zijn versnelling zetten, dus liet hij het. Met een enorme inspanning hief hij zijn linkerhand en trok aan de hendel van de deur, leunde ertegenaan. Langzaam ging de zware deur open en gleeed de man uit de met bloed doordrenkte stoel en viel op de grond.

Hij viel met een harde klap op de aarde en voelde niets. Geen pijn. Geen schok.

Niets.

Even vergat hij waar hij was. Wat hij aan het doen was. Wie hij zelfs maar was.

Hij wilde gewoon zijn ogen sluiten.

En slapen.

Maar de pijn schoot door hem heen en bracht een moment van focus. En plotseling herinnerde hij zich waarom hij hier was, wie hij moest zien.

Hij strompelde overeind en viel bijna opnieuw toen zijn been onder hem dreigde te bezwijken. Maar hij wan-

kelde en viel tegen de truck aan, die hem overeind hield. Als een kameraad op het slagveld die steun bood.

De man realiseerde zich dat zijn been nutteloos was, dus hinkte hij verder op het andere, terwijl hij de truck gebruikte om in balans te blijven.

Toen hij bij de voorkant van de truck kwam, zijn hand op de hete motorkap, voelde hij in zijn zak en vond het papiertje dat hij uren eerder had volgekrabbeld. Op het moment dat hij wist dat het einde nabij was.

Dat moment waarop hij beseftte dat er maar één optie over was.

Nu duwde hij zich af van de truck, als een zwemmer die de ondiepe wateren verlaat om naar dieper water te gaan.

Hij zette drie stappen voordat hij naar voren begon te vallen, zijn voeten haastiger schuifelend totdat ze zijn bovenlichaam niet meer konden bijhouden. Hij viel, landde op zijn borst, en zijn kaak klapte op de harde grond.

Zijn ogen vulden zich met bloed en zijn geest werd zwart.

Hij stak zijn hand naar voren.

Het papier in zijn hand was nu ook met bloed bedekt.

Zijn vingers ontspanden zich, zijn vuist opende zich.

Zijn enige hoop was dat de man aan wie hij de boodschap had willen geven, hem snel zou vinden.

Er was geen tijd meer.

Het was zijn laatste gedachte.

En toen stierf hij.

2

Lauren Pauling voelde zich ongemakkelijk.

Het gebeurde zelden dat cliënten zomaar binnenliepen bij een zo goedbetaalde en zeer discrete privédetective. Het was niet de gebruikelijke gang van zaken. Bijna al haar cliënten kwamen bij haar via aanbevelingen, en in die zeldzame gevallen dat iemand haar op eigen houtje vond, belden of mailden ze meestal eerst. Een cliënt die zomaar binnenliep, dat gebeurde misschien eens per jaar. Hooguit.

Maar tot nu toe was deze ochtend allesbehalve gewoon.

Haar kantoor bevond zich net buiten West 4th Street, op een bovenverdieping met een ontvangstruimte aan de voorkant en een tweede ruimte die haar werkplek was. Ze had een beveiligingssysteem met een camera, en nadat de deurbel was gegaan, keek Pauling naar de man die buiten stond.

Hij zag er goed uit. Hij was slank, had golvend peper-en-zoutkleurig haar en droeg een mooi pak. Zijn gezicht bestond uit scherpe hoeken en rechte lijnen. Hij had óf een hard leven gehad, óf hij zorgde extreem goed voor zichzelf.

Ze sloot het beveiligingscamerabeeld op haar computer, liep weg bij haar bureau en ontgrendelde de voordeur.

Toen ze opendeed, glimlachte de man geforceerd en zei: 'Goedemorgen. Is dit... uh... Hij keek naar het visitekaartje in zijn hand, en Pauling herkende haar eigen gegevens.

Het was een elegant staaltje reclame. LAUREN PAULING stond bovenaan gegraveerd, met PRIVÉDETECTIVE onder de naam. Daaronder: VOORMALIG SPECIAL AGENT, FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION. Onderaan stonden een adres in de binnenstad, een 212- en 917-nummer voor vaste lijn en mobiel, een e-mailadres en een URL voor haar website. Geen gebrek aan informatie, maar het straalde hoogwaardige professionaliteit uit.

Het was geen valse reclame.

'Ja, dat is het,' zei ze, terwijl ze opzij stapte om hem binnen te laten. Hij had de visuele test doorstaan als het ging om een potentiële bedreiging.

Toen de deur sloot, draaide hij zich naar haar. 'Ik ben Logan Brody.' Hij zei het met een zekere mate van zelfvertrouwen, en Pauling kreeg de indruk dat hij verwachtte dat zij de naam zou herkennen.

Dat deed ze niet.

'Lauren Pauling,' antwoordde ze terwijl ze elkaar een hand gaven. 'Ga zitten en vertel me waarom u hier bent.'

Brody was even lang als Pauling, ongeveer een meter achtenzeventig, en misschien tien of twintig pond zwaarder. Pauling zelf was slank en in uitstekende vorm. Brody's strakke lijnen leken het resultaat van een bewuste levensstijl. Zijn ogen waren blauw en straalden intensiteit uit, maar ook een vleugje nervositeit. Een gedreven man, misschien gedreven door iets meer dan ambitie.

Ze zaten tegenover elkaar in de kleine ontvangstruim-

te, en Brody wrong zijn handen. De aders op zijn handen waren duidelijk zichtbaar, de nagels perfect gemanicurd, en hij droeg een duur Zwitsers horloge.

‘U bent privédetective, toch?’ vroeg hij. Zijn stem was rustig en beschaafd, met een precieze dictie.

‘Ja.’

‘Goed. Dit is nogal zenuwslopend voor mij. Ik maak me zorgen om mijn vrouw, ziet u. Wat ze doet.’

Er viel een lange stilte en Pauling overwoog hem aan te sporen, maar ze wist dat hij vanzelf verder zou gaan, zodra hij er klaar voor was. En dat deed hij ook.

‘Ik denk dat ze een affaire heeft.’

‘Ik begrijp het,’ zei Pauling.

Gewoonlijk nam ze dit soort zaken niet aan. Ze waren rommelig, betaalden vaak niet goed, en sloten niet aan bij haar expertise. Niet dat elke zaak die ze aannam groots of van enorm belang was. Integendeel. Ze werkte vaak aan kleine, maar zeer gevoelige projecten die meestal een beperkt aantal betrokkenen hadden.

Voor dit soort situaties had ze een netwerk van andere onderzoekers naar wie ze cliënten doorgaans doorverwees. Of, in sommige gevallen, huurde ze hen in en hield ze toezicht op het onderzoek. Hoe betrokken ze was, hing af van eventuele bijkomende omstandigheden.

‘Ik weet dat dit waarschijnlijk niet is wat u normaal doet,’ ging Brody verder, terwijl hij om zich heen keek in haar kantoor. Pauling had gekozen voor een redelijk hoogwaardige inrichting, voor het eveneens hoogwaardige kantoor. Ze was geen opzichtig, pretentieus type privédetective die de meest opvallende zaken koos om de naam van haar bureau in het nieuws te krijgen.

Discretie en professionaliteit waren haar handelsmerken.

Zoals ook op haar visitekaartje stond.

‘U hebt gelijk,’ zei ze. ‘Huwelijksproblemen, zoals ontrouw, zijn niet mijn specialiteit. Maar ik ken veel mensen die u kunnen helpen. Misschien kan ik u doorverwijzen...’

Brody stak zijn handen op.

‘Wacht, ik ben nog niet klaar,’ zei hij. Misschien klonk het iets botter dan hij had bedoeld. Misschien ook niet. Pauling wist het niet zeker. Logan Brody leek een man die gewend was bevelen te geven. Of het ging hem van nature gemakkelijk af.

‘Ik ben een succesvol zakenman. Ik heb verschillende bedrijven opgericht, twee verkocht, en ik zou nooit meer hoeven werken als ik dat niet wilde. Maar dat doe ik wel. Het is mijn passie.’

Hij pauzeerde, en Pauling wist precies wat hij ging zeggen. Dat hij zoveel passie in het creëren van rijkdom had gestoken, dat de passie tussen hem en zijn vrouw was afgenomen.

‘Het lijkt erop dat mijn vrouw niet alleen verlangens heeft naar een andere man, maar ook naar mijn bankrekening.’

‘Ik begrijp het,’ zei Pauling. Het was een verhaal dat ze vaak had gehoord en altijd met een ingebouwde onwaarheid. Elke gescheiden persoon vertelt horrorverhalen over zijn of haar ex-partner. Bij een man is het altijd de schuld van de vrouw. Bij een vrouw zijn het altijd de problemen van de man die ten koste van het huwelijk gingen.

In de meeste gevallen lag de waarheid ergens in het midden.

Pauling kon het volgende deel raden. Brody wilde een privédetective om de ontrouw van zijn vrouw te documenteren voor een lelijke echtscheidingsprocedure, om zijn geld te beschermen. Het ging niet gebeuren. Pauling begon zich ongeduldig te voelen omdat ze tijd verloor aan een zaak waarvan ze wist dat ze die niet zou aannemen.

‘Nee, dat doet u niet,’ zei Brody.

Ze weerstond de verleiding om het gesprek af te breken, maar iets liet haar wachten.

‘Goed, ga verder.’

‘Haar minnaar is niet rijk.’

‘U weet wie hij is?’ vroeg Pauling.

‘Helaas wel.’

‘Is hij een vriend? Een zakenpartner? Een vreemde?’

‘Ik kom daar zo op. Want het is het tweede belangrijkste deel van deze situatie. Misschien wel even belangrijk, ik weet het niet.’

Buiten claxonneerde een auto met een hoge, schelle toon. Iets veel groters, met veel meer bas, antwoordde. Misschien een bus. Of een vuilniswagen.

‘Om te beginnen,’ ging Brody verder, ‘is het niet genoeg dat ze een affaire hebben. Ze willen mijn geld. Alles. Plus de levensverzekering.’

Hij stopte en liet dat bezinken.

Pauling begreep meteen wat hij bedoelde. ‘U denkt dat ze samenspannen om u te vermoorden?’

‘Ik dénk het niet. Ik weet het zeker.’

‘Hoe weet u dat?’

‘Omdat ze het al eens geprobeerd hebben, en duidelijk hebben gefaald.’

‘Bent u naar de politie gegaan?’

Brody glimlachte. Een vermoeide uitdrukking vol bittere ironie.

‘Dat is het ’m juist. De minnaar van mijn vrouw? De man die me probeert te vermoorden?’

Pauling knikte.

‘Hij is een agent.’

3

Hij hing aan zijn handen aan een stervende pinyonboom. De tak was dik, droog en knoestig, volledig blootgesteld aan de zon.

Daarom had Michael Tallon hem gekozen.

Hij had al bijna vijfhonderd pull-ups gedaan, met als enige rustmomenten het doodstil hangen.

Zijn lichaam was bedekt met zweet, zijn gebruinde, donkere huid had een diepe, roodachtige gloed gekregen.

Tallon bevond zich ongeveer anderhalve kilometer van zijn huis in Independence Springs. Een klein stadje, halverwege Los Angeles en Las Vegas, niet ver van Death Valley.

Michael Tallon vond vaak troost in dat feit. Op de een of andere manier maakte het wonen in de buurt van een beroemde geografische plek, zo sterk geassocieerd met de dood, dat Tallon zich levendig voelde. Het speelde geen geringe rol in de constante fysieke uitputting die hij zichzelf oplegde omwille van het fit blijven en gevechtsklaar zijn.

Zoals nu.

Nog tien pull-ups en hij kon naar huis voor een grote kan ijskoud water. Het uitstellen van bevrediging was een

dagelijks ritueel, een manier om zijn scherp te behouden tussen missies door. In oorlogsgebieden maakte die gewoonte om vrijwel elke vorm van ontbering te doorstaan het makkelijker om zich te concentreren en te presenteren.

Tallon sloot zijn ogen, klemde zijn tanden op elkaar en werkte de rest van de pull-ups af, waarbij de laatste al zijn spieren tot het uiterste dwong om zijn kin boven de tak te krijgen, terwijl zijn kaak langs de ruwe schors schraapte.

Tallon liet los, landde op zijn voeten en voelde hoe het bloed terugstroomde naar zijn armen. Hij haalde diep adem, draaide zich om en begon in een langzaam, gelijkmatig tempo terug te rennen naar zijn huis.

Hij had al zo'n negenenhalf kilometer afgelegd voordat hij aan zijn pull-uproutine begon en was nu bezig af te koelen – voor zover dat mogelijk was bij bijna veertig graden Celsius. Terwijl hij jogde wierpen zijn laarzen stof op, dat zich vastzette op het zweet op zijn benen en een bruinrode laag vormde.

Boven hem cirkelde een havik traag in cirkels, op zoek naar een klein knaagdier dat door overmoedige overlevingsdrang een fatale fout zou maken.

Toen hij zijn eindbestemming naderde, vertraagde Tallon tot een wandeltempo en ging in gedachten zijn planning voor de rest van de dag na. Eerst die grote kan water. Daarna een douche en wat eiwitten: overgebleven kip met veel hete saus en een bijgerecht van gegrilde paprika's. Het water liep hem in de mond bij de gedachte aan de maaltijd.

Na de maaltijd zou hij wat werk achter de computer doen. E-mails beantwoorden, agenda's bijwerken, een

controle op de reeks facturen die hij had verstuurd voor zijn laatste klus – een smerig beveiligingsbaantje in Zuid-Afrika dat bijna helemaal de mist in was gegaan.

Toen hij zijn huis naderde, een zogenoemde *casita* of kleine ranch, wist Tallon meteen dat er iets niet klopte.

Vanwege zijn achtergrond en zijn werk had hij een enorme hoeveelheid geld geïnvesteerd in een ultramodern beveiligingssysteem. Sterker nog, Tallon had het beveiligingssysteem niet in zijn huis geïnstalleerd; hij had het huis om het beveiligingssysteem heen gebouwd.

Elk aspect van de bouw was uitgevoerd met het beveiligingsaspect in gedachten. De omgeving rond het huis was zo leeg mogelijk gehouden om te voorkomen dat aanvallers er dekking konden vinden. En er was gedacht aan optimale schiethoeken vanuit het huis.

Een iets verhoogde ligging bood een strategisch voordeel voor de verdediger. Kogelwerende ramen, versterkte, stalen deuren en geavanceerde brandbeveiliging waren allemaal aanwezig.

Overal waren camera's. Sommige opvallend, andere verborgen. Sommige streamden live, vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week. Andere werden geactiveerd door beweging.

Toen zijn telefoon trilde in de zak van zijn cargoshorts, pakte hij hem en zag dat hij een bezoeker had.

Tallon begon te rennen en trok een compacte Sig Sauer uit een van zijn zakken. Het wapen had tien kogels van .40 S&W. Hij keek opnieuw naar de livevideo op zijn telefoon. Het leek erop dat een truck in zijn tuin geparkeerd stond en dat de bestuurder nu op de grond lag.

Tallon bereikte zijn terrein en bewoog zich voorzichtig

naar de voorkant. Geen van zijn andere camera's of alar-men was afgegaan.

Toch was een hinderlaag altijd mogelijk.

Hij zocht dekking bij de oostmuur van zijn huis en keek voorzichtig om de hoek.

Hij zag de truck.

Een oude Ford.

Vuil.

Het leek erop dat het raam aan de bestuurderskant was verbrijzeld, en Tallon telde minstens zeven kogelgaten op verschillende plekken in het voertuig, waarvan twee in het midden van de voorruit.

De man op de grond bewoog niet.

Hij lag op zijn buik, met een arm naar voren uitgestrekt, alsof hij ergens naar reikte – of naar iemand. De andere arm lag uitgestrekt naar de zijkant, met de handpalm naar boven.

Een schaduw viel over de tuin en Tallon keek omhoog. Hij zag een gier hoog boven hem cirkelen.

Hij wachtte.

Luisterde.

De woestijn leert een man geduld. Dingen zijn zelden wat ze op het eerste gezicht lijken, en uiteindelijk wordt de waarheid onthuld. Kleine dieren verschijnen na enkele minuten stilte. Een vogel laat voorzichtig een roep horen. Een slang glijdt over een hete rotswand.

Nu gebeurde er niets.

De man bewoog niet.

Niemand verscheen.

Er kwam geen enkel geluid uit het huis.

Al Tallons andere beveiligingsmaatregelen bleven stil-
letjes actief.

Hij stapte voorzichtig naar voren, het pistool in zijn hand, klaar om in actie te komen bij het eerste teken van problemen.

Zijn laarzen kraakten op de rotsachtige grond, maar de man op de grond bewoog niet. Tallon hield zijn ogen in beweging, scannend over en om de man heen, voor het geval hij als lokaas diende.

Er gebeurde niets.

Uiteindelijk stond Tallon bij de man. Het was duidelijk dat hij geen wapens droeg. Natuurlijk kon het lichaam een valstrik zijn. Met een explosieve lading eronder, geactiveerd als het lichaam werd verplaatst.

Ten slotte keek Tallon naar beneden en bestudeerde de man. De borst bewoog niet.

Hij ademde niet.

Tallon knielde neer, zijn pistool in de aanslag, en voelde aan de nek van de man.

Geen polsslag.

Hij deed een stap terug en bestudeerde het gezicht van de man. Er schoot iets door zijn geheugen, en hoewel hij er niet direct op kwam, wist Tallon dat hij hem eerder had gezien.

Ergens.

Ooit.

Misschien had hij hem zelfs gesproken of met hem samengewerkt.

Tallon liep achteruit naar de truck. Hij wierp een blik naar binnen. Overal bloed. Tallon voelde een golf van bewondering voor de dode man. De meeste mensen zouden

niet in staat zijn geweest om zo'n bloedbad te doorstaan en toch nog een truck te besturen.

Wat de vraag opriep: waarom was de man hierheen gereden?

Er was niets anders in het voertuig.

Tallon liep terug naar de man en vermeed het hem aan te raken, omdat zijn volgende stap zou zijn om de politie te bellen.

Iets trok zijn aandacht.

Hoewel hij bij zijn eerste blik had geconstateerd dat er geen wapens waren, zag hij nu iets in de uitgestrekte hand van de man. De hand die eruitzag alsof ze naar iets reikte.

Nu begreep Tallon het.

De man had iets afgeleverd.

Het was wit, met rode vlekken.

Rond.

Een verkreukeld stuk papier, bedekt met het bloed van de dode man.

Tallon reikte er voorzichtig naar en plukte het zorgvuldig uit de hand van de dode man, ervoor zorgend dat hij de huid van de hand niet aanraakte om geen afdruk achter te laten.

Tallon opende langzaam het papier totdat hij het handschrift kon zien.

Hij draaide het papier zodat de woorden horizontaal stonden en hij ze van links naar rechts kon lezen.

Hoewel gedeeltelijk bedekt met bloedvlekken, kon Tallon lezen wat er op het briefje stond, maar hij begreep de boodschap niet.

Een van de woorden was een naam, en die herkende Tallon.

Maar alles bij elkaar had hij geen idee wat dit betekende.

Terwijl de hete zon genadeloos brandde en de gier steeds dichterbij cirkelde, las Tallon de woorden nogmaals:

Operatie Reacher.